

The
CATCH

a nagy dobás

„Süt belőle az erotika és az érzelem.”

– *Kylie Scott, NYT bestsellerszerző*

fine
selection

K. BROMBERG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

K . B R O M B E R G

The
CATCH

---

a nagy dobás

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELSŐ FEJEZET

Scott

MIT TETTEM?

Reszket a kezem.

Nemcsak Eastonnal, hanem magammal is.

Ökölbe szorítom, hogy elrejtsem az előttem ülő férfiak elől.

És az apámnak tett ígéretemmel.

Libabőrös a fejem. Minden hajszálam égnek áll. Összefacsarodik a szívem. A gyomrom felfordul, és epe marja a torkomat.

Az óra. A mutatók tovább vándorolnak. Percek telnek el. Mégis úgy érzem, mintha az idő megállt volna a szívemmel együtt, amikor kimondtam azokat a szavakat. *Easton nem áll száz százalékon, nem áll készen arra, hogy újra pályára lépjen és a kezdőcsapatba kerüljön. Nem lesz képes a megadott határidőre rendbe jönni.*

Döbrent arcok. Elkerekedett szemek. Cory hirtelen hátralökte a székét, és kiment a szobából, közben az ujjai a telefonját nyomkodták, én pedig csak remélni tudtam, hogy helyesen cselekedtem, pedig minden porcikám tiltakozva üzent, hogy tévedek. Hogy félreértem, amit láttam.

Pedig tudom jól, mit láttam.

Aztán jöttek a kérdések.

Minden egyes perccel egyre jobban kételkedek magamban, és egyre jobban elbizonytalanodom.

Azok az átkozott, végtelen kérdések.

Minden egyes perccel hosszabb a lista azokról az emberekről, akiknek ezzel csalódást okoztam.

Beszélek Eastonról, pedig a legjobban most *vele* szeretnék beszélni. Látnom kell őt. El kell magyaráznom neki. Meg kell érintenem, hogy elsimítsam a konfliktust.

Elmagyarázni, miért vallottam kudarcot. Miért vallott kudarcot Dalton doki csapata.

Az óra tovább ketyeg. Másodpercekből percek lesznek. Percek, amiket már nem vonhatok vissza.

Amiket már nem kaphatok vissza.

Cory visszatér, suttog valamit a mellette ülő férfinak, a többiek pedig meredten bámulnak. Várnak. Figyelnek. Latolgatnak.

Kivágódik az ajtó. A hang, ahogy a falnak csapódik, golyózapor-ként verődik vissza a falakról, de ez semmi ahhoz képest, ahogy a szívem a bordáimnak ugrik.

Már tudja.

Egy pillanatra találkozik a tekintetünk. Látom a fájdalmat. A dühöt. A kérdéseket.

És még csak nem is tudja, hogy én okoztam ezt az egészet.

– Easton. – A neve döbrent, bocsánatkérő könyörgésként bukik ki belőlem, a bűntudatom szinte sikítva kiáltja neki, hogy ez az én hibám, de ahogy összenézünk, ő csak megrázza a fejét.

– Ne! – Csak ennyit mond. A figyelmeztetés legalább annyira világos benne, mint az undor az arckifejezésében.

Teljesen lefagyok a döbbenettől. Az eseményektől. A látványától. Attól, hogy szembe kell nézmem a tettemmel. Még mielőtt képes lennék kitalálni, mit mondjak neki ez előtt a sok ember előtt, megszólal.

– Eladás? Ti eladtatok engem? – A hangja visszhangot ver a kis teremben. Azonnal magára vonja az asztalnál ülő férfiak figyelmét. Csak áll, a bemelegítéshez felvett szerelésben, arcán hitetlenkedés. – Az egész karrieremet ennek a szervezetnek szenteltem. Sokkal jobb ajánlatokat, csillivilli szerződéseket utasítottam el más csapatoktól, és ezzel háláljátok meg a hűségemet? – Minden jókedv nélkül felnevet. – Akkor tudod mit? Baszódj meg, Cory! Baszd meg az egészet, bármit is próbálsz itt elérni!

– Én csak vezetni próbálok a csapatot, Mr. Wylder. – Cory hangja nyugodt és kimért, de attól a lehetlenyi lenézéstől kinyílik a bicsonka a zsebemben.

– Vezetni... vagy tönkretenni a csapatot? – Easton fenyegetően egy lépéssel közelebb megy hozzá. Az ujjai minden szavánál kopognak egyet az asztalon. – Azt hiszed, így kell bánni a játékosokkal, aztán elvárod, hogy bajnokságot nyerjenek, hogy megkapd a kis bónuszodat? Ezt gondold át még egyszer!

– Sok szerencsét a jövődöbeli csapatánál! – biccent felé Cory.

Easton tajtékszik a dühtől. *Teljesen érthetően.* Annyira árad belőle a harag, hogy szinte kifogy a levegő az egész szobából.

Lelkiismeret-furdalással és büntudattal a szívemben várok.

– Szívtelen rohadék vagy, tudsz róla? – veti oda megvetően, ökölbe szorított kézzel Easton.

– Akkor most biztosan örül, hogy nem kell tovább nekem dolgoznom. Szép napot, Mr. Wylder!

Senki sem moccan, miközben a két férfi egymásra mered. Az egyik a nyugodt arrogancia képébe, a másik maga a visszafojtott düh.

Így telik el néhány feszült másodperc, én pedig azon gondolkodom, vajon ki fogja-e tölteni Coryn ezt a dühét. Már éppen arra jutok, hogy biztosan ez fog történni, amikor Easton lassan megrázza a fejét, miközben rajtam kívül mindenkinek jól belenéz a szemébe, majd sarkon fordul és kiviharzik a szobából.

A szívem is követi.

A lábam is nagyon szeretné. Leküzdöm a késztetést, hogy utána menjek és magyarázatot adjak, mert nem lehet. Profinak kell lennem, aki egy vállalkozás arca, és nem egy nő, aki attól retteg, hogy vajon most jól csöbe húzta-e a férfit, akit szeret.

Szeret?

Szeret.

Basszus! Tényleg szeretem őt.

– Elnézést a közjátékért, Ms. Dalton – mondja Cory, ezzel elvonva a figyelmemet a rádöbbenésemtől, és visszarángatva azt a témára.

A szemükben nem teljesítettem a szerződésben foglalt kötelezettségeimet, és ezzel az apám utolsó kívánságát sem.

Cory tovább beszél, de nem hallom, mit mond.

Csak az Easton szeméből áradó fájdalmat látom.

Csak az ő hangját hallom.

Té. Mit. Tennél. Scout?

Tudod, mi a válasz, Easton?

Feláldoznám magamat, hogy megmentslek téged.

Éppen ezt tettem.

Csak remélni merem, hogy ő is így látja majd.

MÁSODIK FEJEZET

Easton

A GUNS N' ROSES HANGJA BETÖLTİ A STADIONT FELETTEM. A szám ritmusa, a zene, amit a karrierem alatt mindig hallgattam, ahogy pályára léptem, csak só a sebeimre.

Welcome to the jungle...

Mi a jó élet történi?

Ki kell innen szabadulnom.

Nem kapok levegőt.

Valamit nagyon meg akarok most ütni.

Képtelen vagyok gondolkodni így, hogy ez a szám arra emlékeztet, hol kellene éppen lennem – *a pályán* –, vagy a mezemre, amit gyerekkorom óta viselek, de többé már nem vehetek fel.

Végigkocogok az üres folyosón. Hirtelen az egész helyet egy betonbörtönnek érzem, ami csak visszatart, és megtagadja tőlem azt, amit imádok.

– Tehát igaz.

A szavai hallatán megtorpanok.

– Te tudtad? – csattanok fel vádlón, de nem érdekel, mert minden porcikám azért könyörög, hogy erre nemet mondjon, és hogy el is tudjam hinni neki.

– Nem.

Megkaptam a választ, amire vártam. Rámeredek. Nagyon szeretném elhinni. Szükségem van rá, hogy tudjam, most az egyszer többet jelentek neki a sportnál, mégis visszakérdezek.

– *Nem?*

– Nem hiszel nekem? – A hangja felerősödik.

– De. Nem. *A fenébe már!* – Arrébb lépek tőle, lekapom a sapkám, hogy beletúrjak a hajamba, majd kifújom a levegőt, mintha az elmúlt órában először tenném. Felé fordulok, kezemet széttárva, könyörgő szemekkel. – Mi a franc ez, apa?

Egy nyitott kérdés arról, hogy ez hogyan történhetett. Tudom a választ, mégis tőle akarom hallani, mert jelenleg nem fogom fel észszel, és még el sem kezdtem feldolgozni ezt az új valóságot.

Megszólal a himnusz, és életemben először nem veszem le a sapkám, és nem teszem a kezem a szívemre a mezemet viselve. Képtelen vagyok rá.

– Melyik csapat? – A hangja legalább annyira ünnepélyes, amennyire én is annak érzem magam.

– Fogalmam sincs. Finn már úton van, hogy megtudja – mondom felhorkanva.

– Miért nem volt ott Finn? – kérdezi összehúzott szemmel, öszszezavarodva.

– Ugyanannyit tudok, mint te. – Lépek párat, aztán visszafordulok hozzá. – Eladtak, és halványlila gőzöm sincs még, hogy melyik csapathoz... Ez szerintem mit jelent?

Összehúzza a szemöldökét. Tovább figyel engem, az agya pontosan ugyanazon kattog, mint az enyém.

– Azt, hogy Cory nem számított arra, hogy kezdeményezze az eladást.

– Bingó! – kiáltok fel, összecsapva a tenyeremet. – Szóval mi a fene folyik itt, apa?

– Minden rendben lesz, Easton. – Nem hangzik túl meggyőzően.

Annyi mindent mondanék erre, de akkora összevisszaság van a fejemben, hogy nem találom a szavakat.

A tömeg felmorajlik a fenti mennyorszámban, és visszhangot ver a pokolban, ahol éppen vagyok. A fal rettenetesen kísért, hogy beleüssek.

Még akkor is, ha tömör beton.

Oda-vissza járkálok, miközben az életem filmzenéje zúg körülöttem a stadionban. A helyen, ahova már nem tartozom többé.

Ki kell innen jutnom, mielőtt még valami olyat csinálnék, amit megbánok.

Rohadjon meg az egész!

– Na, én leléptem.

HARMADIK FEJEZET

Scout

„SZÜKSÉGÜNK VAN EGY KIS IDŐRE, hogy átgondoljuk, hogyan befolyásolja ez a váratlan fordulat a szerződését. Ülünk össze holnap reggel nyolckor, miután értekeztem erről a munkatársaimmal.”

Bénultság.

Csak ezt éreztem az egy óra alatt, miközben Cory arról faggatott, hogy miért nincs Easton száz százalékon. *Hazugságok.* Minden válaszom csupa hazugság volt, de nem mondhattam mást az eredményeim alátámasztásaként.

Üresség.

Hányok a mosdóban. Az idegeim végleg felmondták a szolgálatot. Nagyon küzdöttem, hogy ne a tárgyalóasztalra ürítsem ki az Eastonnal együtt elfogyasztott ebédemet.

Végtelen fáradtság.

Végigrohanok a stadion labirintusszerű folyosóin. Valahol, a bentöntőmeg felett éppen meccs van.

Kisfiúk ülnek a lelátón az apukájukkal. Családok jöttek ki, hogy jól érezzék magukat. Randik. Szórakozás.

A meccs, ahol vissza kellett volna térnie.

Csak Eastonra tudok gondolni.

Meg kell találnom.

Beszélnem kell vele.

Kell, hogy megerősítse, helyesen cselekedtem.

Újratárcsázom a számát. A neve felvillan a kijelzőn, de csak a hangposta válaszol. Nem veszi fel.

Azt hittem, ma a feje tetejére fogom állítani az életünket, de teljesen máshogy képzeltem. Folyton úton lenne a csapatával az idegenbeli meccseken. Én itt lennék és kezelném a lesérült srácokat. A megszokott napi rutin teljesen átalakulna. Új rutinokat kellene kialakítanunk, de legalább ugyanott élnénk, ugyanannál a csapatnál dolgoznánk.

Soha nem gondoltam volna, hogy más városokban kell ezt végigcsinálnunk.

Visszahőkölök a napsütés éles fényétől, ahogy kibukkanok az alagút végén a játékosoknak és dolgozóknak fenntartott, zárt parkolóban. Annyira kimerült vagyok, annyira össze vagyok zavarodva, hogy hirtelen azt hittem, éjfél körül jár az idő. Ahogy az autómhoz érek, megszólal a telefonom. Kétségbeesetten beszélni akarok vele, ezért úgy kapom fel, hogy rá sem nézek.

– Easton! – szalad ki a számon.

– Mi a fene történt odabent, Scout?

Tudja.

– Apa. – Minden porcikámban érzem a kudarcot. Apám az egyetlen ember, aki miatt igazán aggódnom kellene, mégis Eastont

próbáltam mindenáron elérni ahelyett, hogy őt hívnám fel, és neki magyaráznám el, mi történt.

– Pletykákat hallottam csak. Mi a fene történt odabent?

A lábam és a nyelvem is lefagy, mert most el kell mondanom neki, hogy nem tudom biztosan. Az egész olyan felfoghatatlan.

– Hosszú történet – kezdek bele, miközben beszálok az autómba, és elmondom neki a rövid változatát. Még a saját fülemnek is nevetésségesen hangzik.

Ahogy befejezem, a vonal nyomasztó csendbe fullad, és legalább olyan teherrel nehezedik rám, mint a tikkasztó austini hőség a kocsim szélvédőjén keresztül.

– Csalódtam benned. – Apám mély hangja csak úgy zeng a vonalban, majd egy törekeny sóhajt hallok.

Erő, ami elfedi az alatta megbújó, kétségbeejtő gyengeséget.

Én is valahogy így érzem most magam.

– Azt tettem, amit helyesnek gondoltam. – A hangom szinte halk suttogás, és közben könnyek fojtogatnak attól a két szótól, amit minden gyerek félve hall a szüleitől. *Csalódtam benned.*

– És *mi* volt helyes? – kérdezi. – A helyes tett neked, *vagy* Eastonnak?

– Apa...

– Az emberek, *főleg a férfiak*, jönnek-mennek majd az életedben, de a családdra mindig számíthatsz. Először arról kell gondoskodnod, aki hozzád tartozik. Mindig.

Ezek a szavak kíméletlenül szúrnak a szívembe, és most nagyon utálok miattuk az apámat. Utálok, hogy megkérdőjelezem miatta, amit tettem. Hogy megkérdőjelezi a hűségemet mindkét férfi felé, aki fontos az életemben.

Elnehezül a gyomrom, de nem mondok semmit.

– A hazugsággal lehet a leggyorsabban tönkretenni egy kapcsolatot – mondja.

Fogalma sincs, mennyire összefacsarodik a hallatán a szívem, mivel éppen attól rettegek, hogy két kapcsolatot is tönkretettem. Eastonét és az enyémet az Aceszel.

– Nem így...

– Egyetlenegy dolgot kértem tőled, Scout. Ne is hívj addig, amíg az nincs meg!

– *Micsoda?* – sikoltok fel bepánikolva. – Várj! Ne tedd le! Hogyan? Mármost... mit kellene...?

– Visszamegy holnap reggel, és megszerzed azt az átkozott szerződést. Harcolsz azért, ami minket illet, és nem hagyod, hogy kötélén rángassanak – közli mély meggyőződéssel, majd heves köhögőroham tör rá.

– Jól vagy?

– Összekeverted a munkát az élvezettel, Scout. Kockára tetted a szerződést azzal, hogy utat engedted az érzelmeidnek. Hozd helyre, amit elrontottál, és szerezd meg a jövő évi szerződést! Addig ne is hívogass!

A vonal elnémul, én pedig csak ülök az autóban a telefont még mindig a fülemhez tartva, könnyáztatta arccal és marcangoló kétségek közt. Fogalmam sincs, hogyan dolgozzam fel az elmúlt két órát.

Tényleg aláástam az apám utolsó kívánságát azzal, hogy Eastont helyeztem előbbre?

– Mit tettem? – suttogom.

Összeszorítom a szemem és hátradöntöm a fejem, hogy egypár pillanatra mindent kizárjak. Teljesen hasztalan. Beleégett az agyamba Easton arkifejezése, ahogy berontott a tárgyalóterembe, és az apám szavai visszhangoznak a fejemben.

Ha a pletyka már útjára indult, akkor meg kell találnom Eastont, és el kell magyaráznom neki, hogy mi és miért történt, mielőtt téves információkkal találkozna. A pillanat heve elmúlt. Az adrenalin átadta a helyét a félelemnek, hogy elrontottam mindent, és senki sem fog megbocsátani nekem.

Szedd össze magad, Scout!

Halálra rémülök, amikor kopogást hallok az ablakomon. Felkapom a fejem, és kibámulok a férfira, aki az ablak előtt áll, vasalt, fehér ingben, nyakkendőben, összeszorított szájjal és válaszra váró, komoly, barna szemekkel, és derékből előrehajolva mutogatja, hogy tekerjem le az ablakot.

– Ki maga? – kiáltom ki az üveg mögül, miközben gyorsan letörölöm a könnyeimet az arcomról.

– Húzza le azt a szaros ablakot! Jobb lesz, ha most azonnal elmagyarázza, mi a fene történt odabent – mondja fogcsikorgatva.

– Tessék? – Kizárt, hogy lehúzzam az ablakot ennek a seggfejnek.

Feltartott kézzel hátrébb lép az ablaktól, mintha csak most tűnne fel neki, milyen fenyegetőnek tűnt eddig, majd zsebre vágja a kezét.

– Ott van a biztonsági őr – mondja Arnie felé biccentve, aki az őr-bódéból figyel minket.

Odapillantok, hogy tényleg ott van-e, majd visszanézek a választ követelő férfira. Lassan kinyitom az ajtót, mert tudom, hogy Eastonról van szó.

Mint mostanában mindig.

Libabőrözni kezdek, felvonom a lelki falaimat, majd kiszállok a kocsiból, hogy egyenesen a szemébe nézzek. Minden idegszálammal arra figyelek, hogy ki lehet ez az ember.

– Maga nem is Dalton. – Megrázza a fejét. – Azt mondta Eastonnak, hogy rendbe jött, erre kapom a hívást, hogy eladták? *Most ugye*

csak viccel? A doki mindig, mindenáron megvédte a játékosait. Maga viszont nagyon nem úgy tűnik. Mégis mit forgat a fejében?

Már a nyelvem hegyén van a cirkalmas válasz, de a sértése egyenesen gyomorszájon talál.

– Finn? – Easton ügynöke rám meredve bólint egyet. – Maga miért nem volt ott?

Egyszerű a kérdés, de az ember, akit annyira vártam egy órával ezelőtt, hogy segítsen értelmezni a papírokat, amiket láttam, most itt áll előttem.

Nem bízom benne. Ott kellett volna lennie. Sohasem lett volna szabad engednie, hogy Easton aláírja, amit láttam. Egy jó ügynök mindenáron megvédi az ügyfelét.

– Ez egy jó kérdés.

Hátrébb lépek.

– Ez meg mit jelent?

Még nem válaszolt a kérdésemre.

– Miért nem mondja el inkább, hogy mi történt odabent, Scout?

Ő is benne volt?

– Papírokat láttam... – kezdem, de inkább megállok. A pulzusom a fülemben dobol.

Vajon végig tudta?

– Milyen papírokat? – sürget.

Paranoia tör rám. Könnyek kezdik szűrni a szememet, ahogy megkérdőjelezem a saját épelméjűségemet. Miért nem bízom az egyetlen emberben, akiben lehetne, ha Eastonról van szó?

Dehát nem volt ott.

– Beszelnem kell Eastonnal. – Csak ennyit mondhatok. Rápillantok, de így is több időt pazaroltam rá, mint kellene, ahelyett, hogy Eastont keresném.

– Nincs rá időnk. Most kell a válasz. Az ügynöke vagyok, Scout. Bízhat bennem.

A papírokra gondolok. A macskakaparásszerű aláírásra, amivel beleegyezett azokba a felháborító feltételekbe. Egyetlen ügynökben sem lehet bízni, aki azt mondja az ügyfelének, hogy írjon alá bármi ilyesmit.

– Bízni? Magában? – nevetek a fejemet rázva.

Rám bámul, ökölbe szorítja a kezét, és megfeszül egy izom az állkapcsán.

– Mi történt abban a tárgyalóban, Dalton? – kérdezi közelebb lépve. Fenyegető testtartásából árad az idegesség.

– Ha ott lett volna, már tudná, és akkor talán nem lennénk ebben a helyzetben, nem igaz? – vetem oda neki foghegyről, majd visszaülök az autóba. Annyira remeg a kezem, hogy örülök, hogy a kormányba kapaszkodhatok.

Finn csak bámul utánam, ahogy Eastonhoz tartva kihajtok a zárt parkolóból. Átvágok a stadion parkolóján, ahol még iszogatva készülődnek páran, mielőtt beülnének a meccsre.

Patakszik a könnyem. Egy halvány reménysugárba kapaszkodom, hátha helyre tudom ezt hozni Eastonnal, de tele vagyok kétségekkel, ami legalább annyira lesújtó, mint Easton tekintete volt. Sztétmarja a lelkemet.

NEGYEDIK FEJEZET

Easton

SCOUT AZT MONDTA NEKIK, HOGY NEM VAGY MÉG SZÁZSZÁZALÉKOS.

Finn szavai csengenek a fülemben. És a nevetésem, ami lassan elhalkult, ahogy rájöttem, komolyan mondja.

Meglendítem az ütőt. Fa a bőr és a vörös varrás ellen. A nyögésem hangja visszapattan a betonfalakról, a labda rezgése végigfut a karomban.

Hát ezért vágott olyan arcot, amikor berontottam a tárgyalóba. Döbent volt. Büntudatos.

Megszólal a telefonom. Már megint. Az újságírók fáradhatatlanok. De képtelen vagyok megtenni azt a pár métert, hogy kikapcsoljam a telefont.

Vagy hogy apró darabokra zúzzam.

Easton. Újra és újra hallom, ahogy kimondta a nevemet. Elfojtja azt a hangot, ahogyan tegnap reggel nyögte. Csak hogy rátegyünk még egy lapáttal.

Újra meglendítem az ütőt. Megint elütöm a labdát. De csak haragot érzek. Csak a dühömről veszek tudomást. Merő fájdalom vagyok.

Ez az egész egy baromság.

Haszontalan, rohadt baromság.

Semmi értelme. Semmi mást nem értek, csak az arckifejezését, amikor bementem, hogy szembenézzek Tillmannel. *Na az?* A döbent büntudat és elkerekedett szemek – így már teljesen érthető.

Lendíték, és elvétem.

A tévé tovább zúg. A kommentátorok Drew ütési sebességét taglalják. Próbálok nem figyelni rá, de nem tudom teljesen kizárni. Mintha szükségem lenne arra, hogy lássam Santiagót az *én* bázisom mögött ahhoz, hogy felfogjam, tényleg ez történik.

Túl sok ez az egész.

Kilépek a ketrecből, és az üveg Jamesonért nyúlok, amit a szegélyre tettem. A whiskey égető érzése semmi ahhoz a lyukhoz képest, ami most marja a gyomromat.

Az üvegre nézek. A rossz hír: félig üres. A jó hír: legalább így van már bennem egy jó adag folyékony fájdalomcsillapító, hogy lezsibbasszon. Márpedig most nagy szükségem van arra, hogy elcsitítsam ezt a fájdalmat.

Hogy tehetette ezt?

A gép kilövi a következő labdát, ami egy puffanással a védőhálónak ütődik pont akkor, amikor újra megszólal a telefonom. Vagy talán soha nem is hagyta abba. Már rohadtul nem emlékszem, mert csak arra tudok gondolni, hogy *megint berezelt*.

Elmondtam neki, hogy beleszerettem. Megkértem, hogy költözzön hozzám, a rohadt életbe, pedig soha nem mondtam ezt még senkinek.

Ő pedig beijedt. Ahelyett, hogy egyenesen a szemembe mondja, hogy nem akarja, a könnyebb utat választotta.

Máshogy szabadult meg tőlem.

Kurvára fáj a mellkasom. Megint meghúzó az üveget. Megforgatom a kezemben az ütőt. Felsérti a kiszakadt, friss vízhólyagokat a csupasz tenyeremen. Jólesik a fájdalom, ezért megismétlem a mozgulatót, miután belépek a ketrecbe.

Jön a labda. Ezúttal annyira dühös vagyok, annyira nem tudok odafigyelni, hogy teljesen elvétem. A hang, ahogy csak a levegőt találom el – *huss* –, szinte megsüketít, de örülök, hogy egy pillanatra megszabadít a fejemben zúgó hangoktól.

Hátba szúrt, hogy eltoljon magától.

Az otthonomtól.

A csapatomtól.

A családomtól.

Tőle.

Csak ülök, és várom, hogy kiderüljön, hol a fenében lesz az új otthonom, amikor pedig *ez* az én otthonom. Az ütőketrecemmel és az üvegfalamon túli kilátással a stadionra, ahol azt hittem, örökké játszani fogok. Ez az én otthonom. Képtelen vagyok felmenni, ahol csak azt látnám, amit nem akarok látni. Ahol Scout parfümje rajta van a pólómon az ágyon, és a rúzsa díszíti a párnahuzatot, ahova ponéból pusztit nyomott tegnap este. Most csak arra tudnék gondolni, hogy vajon búcsúzásképp hagyta-e ott.

Mintha már akkor tudta volna.

– A rohadt életbe! – üvöltök fel a következő lendítésnél, majd le-sétálok ütővel a vállamon, de húsz másodpercenként továbbra is repíti a gép a labdákat.

Hogy fogom így gondját viselni az anyámnak?

Még egy korty a Jamesonból. Sajog a tenyerem, a telefonom csen-
gése pedig folyamatosan emlékeztet arra, hogy Scout ott van valahol
a másik végén. Minden erőmre szükség van ahhoz, hogy ne markol-
jam meg az ütőmet, és zúzzam szét millió apró darabra. Nemcsak
azért, hogy ne kelljen hallanom, hanem hogy ne kísértsen arra, hogy
felvegyem, és halljam Scout hangját, amire pedig annyira vágyom.

Huss. Puff.

Most arra van szükségem, hogy valaki megértsen, és basszus, ő
megért.

*Mekkora szívás ez? A nevetésem lepattan a betonfalakról, és vissza-
tér hozzám a saját hisztériám hangja.*

Huss. Puff.

Megint csörög a telefon. Egyetlen dolgot tudok tenni ellene. Fi-
gyelmen kívül hagyom a felszakadt hólyagokat, újra az ütőketrecbe
lépek, és mindent beleadok az ütésbe.

Mordulás. Subintás. Csörgés.

Újra és újra, amíg a karom már olyan, mintha gumiból lenne, és
teljesen kifáradt – de még mindig érzek. Szóval újra ütök.

– Nem a labda hibája, tudod?

Kibaszott Finn.

– Hagyj békén!

– Most már soha nem veszed fel a telefonodat?

– Ha beszélni akarnék veled, beszélnék. De nem akarok. – Jó bé-
nán suhintok az ütővel, és alig találok el a labdát. – Menj el!

– Vagy én, vagy az öreged mindenképp rávette volna a gondnokot,
hogy beengedjen, és gondoltam, velem jobban jársz.

Huss. Puff. Csörgés.

– Megmondtam, hogy nem akarok beszélni veled, amíg nincsenek válaszaid, szóval vagy kezdj el beszélni, vagy húzz el innen. – Az ütésnél felnyögök, és annyira fáradt vagyok, hogy itt helyben össze tudnék esni. De a whiskey sokkal csábítóbb, mint az alvás.

– Felvettem a kapcsolatot a csapattal.

Ledobom az ütőt, és az üveg felé indulok.

– Felvettem a kapcsolatot a csapattal – parodizálom a hivatalos hangját, mielőtt újra beleiszom az üvegbe. – Az életemről beszélünk, Finn, nem valami hülye tárgyalásról. Nyögd ki végre, tudod, hogy hova adtak el?

Huss. Puff. Csörgés.

– New York? Florida? Minnesota? – Minden város nevét egyre hangosabban ejtem ki. A dühöm is velük együtt lángol fel. – Hm, Finn? Tudsz már mondani valamit? – fordulok felé.

Huss. Puff. Csörgés.

– Kikapcsolnád ezeket a szaros hangokat, hogy végre tudjak fókuszálni? – kiált fel.

Egymásra meredünk az ütőketrec hálóján keresztül. Újabb készsűrés a hátamba, ahogyan eszembe jut, amikor Scouttal itt szeretkeztünk.

Inkább visszaterelem a figyelmemet Finnre. Kimerültnek tűnik. A haja szanaszét áll, az inge gyűrött és ki van gombolva a gallérjánál, a szeme táskás, pedig mindig tökéletes a megjelenése. Helyes. Legálább nem csak én nézek ki ennyire szarul.

Huss. Puff. Csörgés.

– Miért nem voltál ott? – teszem fel ugyanazt a kérdést, amit már háromszor nekiszegeztem. Látnom kell az arcát is, amikor válaszol.

– Nem bízol bennem? – A hangja jéghideg, de leszárom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mostanában úgy érzem, hogy a bizalom és a hűség nem annyira működik – felelem egy „baszódj meg” stílusú vállrándítással.

Közelebb lép, az ujjait a hálóba csavarja, így a karja a feje felett lóg. Rám mered a hálón át.

– Azt mondták nekem, hogy a megbeszélés két órával később kezdődik, mint igazából. Kétszer is megnéztem, mit írtam fel. A hangüzeneteket is ellenőriztem. Azt mondták, délután három. A meccsed kettőkor kezdődött, szóval miért tennék a megbeszélést a kezdés utánra? Tudhattam volna, hogy valami nem stimmel. Tillman egy sunyi rohadék. Vissza kellett volna kérdezniem, miért háromkor kezdünk – magyarázza fejrázva, és beletúr a hajába. – És Wylder, ha még egyszer megsértesz azzal, hogy megkérdőjelezed a hűségemet, akkor jobb lesz, ha új ügynököt keresel.

Ez a harapós hang meglep, de pontosan azt üzeni, amit tudnom kellett: mellettem áll.

– Ja, hát, az biztos, hogy valami nem stimmel – mondom elengedve a fenyegetését a fülem mellett. Szarkasztikusan felnevetek.

Huss. Puff. Csörgés.

– Easton, könyörgöm, kapsold ki azt a szart, hogy tudjunk beszélni!

Egy pillanatra még állom a tekintetét, aztán megfordulok, és lekapcsolom a kapcsolót a hátam mögötti falon. Betölti a szobát a gép halk zúgása, ahogy leáll, majd elindulok, hogy lenémítsam a telefonomat.

A kijelző tele van nem fogadott hívásokkal. Riporterek. Csapatársak. Finn. Az apám. Mindegyikre kábé öt jut, ami Scouttól jött. Hangüzenetek. Üzenetek. A látványukra belehasít a fájdalom a mellkasomba, mert egyvalami egészen biztos: Scout *elárult*.